

Panna o Velkém pátku, 21. 4. 2000. Foto Petr Fabian

PETR FABIAN

Před tebou Čechy

Měkky přiboj tmy. – Zoufalé volání, v křídlech utopence již zavěšena smrt. – Za jeho slovy počne se neklidně rozprostírat ticho, ale přece rušené (anebo jinak nečistě); hladin, jimž vládne spása, dosáhnout nemůže. – Vzduch jako napouštěný rybník. Bahno. Před tebou Čechy.

20. 5. 2000

+ + +

Slepé přičítání na prstech učitele mateřské smrti... listy zarostlá psí hlava kraje, vbitého mezi nebyt, být a... za rovinou hřbitovu teprve pohnutí...

4. – 5. 5. 2000

Znovu na Smrt...

Jablka zahrad panensky zralá... Potkat paní učitelku v takové chvíli je jedovaté, a vzpomenout si nemožné, že bys vyvázl... Stromy jde mrtvý a království Smrti má nebo předstírá maminciny dlaně...

19. 3. 2000

+ + +

Zbořená ústa rovin. – ... – Sněhem pán poli nakláněných (jak rožnul by kdo sumu věci před archandělem a trpěl takovou zář z osudí, – jemuž čelit musí) – rozjasní tvář! – pobitá jízda tak vstane v zemi *prude*, že kříž už nevztýčí nám, ó Maryčko – nám! – zdi vysoké sráz a prostor jen temný.

21. 12. 1999

23. 12.

Polední slunce nízkou jak plíživý pohyb ryska, výčitka: dřevěné dítě je nic, kamenná pole. Lysko v zamrzlých studních, přijít – a –

žádné domů, se tmou zbýt sám. Uzlové znaky lesa. Malá chtivost krve; chomácnatá. – Pře o pohyb: ještě ne růst, už blízkost.

23. 12. 1999

23. 12.

Koší hymny. Svitný sníh březne. Kámen sklovinatý hroty černých jablečných hrstí pádů. Svitný dům.

Sklání se hvězda, aby neprocitla. Plamen. Hostie trní ještě trpělivě, a už – Z jitra vyběhne kočka, domů jde krevi.

23. 12. 1999

Vánoce 1999

Znáš čas! (slepá jízda za tmy, jen luna větví a za nimi sad), kdy do vsi přece vstoupí, kradmý a neznaje, pěšák zchromený strach;

znáš čas! (a kdo tě vyhnat musí), kdy nad ránem vejde jak kuny blíž a poslepu, pečlivě, zvolna rdousí v tichých a pokojných obydlích.

20. 11. 1999

Noc na Rejvízu...

(1)

Krásná ponurost skutku stát se... Těž potkat vodou vychovaného básníka, a ještě ze tmy slyšet, kterak odepřel smrti neklidný vztah dlaně...

5. 3. 2000

(2)

Hudbou hne zvon spíše ujančený... až z druhé hladinami od pohřbů sveze ke slyšení pana Pawlika... – komusi hlinou dolů ze tmy brát, kde střeží kámen klášterního mydla

Vrací se falešný výzvuk tišiny

15. 2. 2000

Květen u Syřenova...

Řez poli: nízký vůz obzoru. Studná syrově vytažená z ostružiní, jež dělo po vzoru jinde: růže a kost, kost a plíseň. Sena.

Čehokoli. – Sotva nepravděpodobná zápražní palba z hradeb dnů hasila mechem: vody po nás na popel lehlou tavernu.

7. 4. 2000

Soumrak, u vsi Nečas...

Krajina se složeným lepoporem vyčítání... Prsný kotouč pádu barví se močí, litou čelem k durové hudbě světla. Na dům.

Naplněn slávu hoře ale je Kristus vykupovaný... Blízkost záhuby pod postavou Spasitele zacílí spásu rukou o zpěv kříslou.

24. 3. 2000

V Čechách...

Volnost pohybu... vstříc otvíraným dveřím smrti, rukám ve skle věčnosti... A v prstech suché trávy: být o vteřinu děle k tobě alespoň srostlý, ne-li milý...

Skála má oči, které se podobají bodlákům vzdáleného nápěvu doma...

19. 3. 2000

Petr Fabian se narodil 5. 2. 1974 ve Vlašimí. Absolvoval Matematicko-fyzikální fakultu UK (1997) a postgraduální studium tamtéž (2001). Pracuje v Ústavu fyziky atmosféry AV ČR v Praze. Poezii dosud publikoval v Hostu a Pěší zóně. Žije ve Vlašimí.